

holdt et meget bevæget Foredrag i Begyndelsen af dette Møde. Det var næsten rørende at høre de fagre Ord, der fremkom fra det ærede Medlem, dels om ham selv, dels om Kommissionen, og den noget formanende Maade, hvorpaa det ærede Medlem talte til vort Parti. Den ærede Minister forvarede sig i Gaar imod, at der var nogen Alliance mellem Socialdemokratiet og Højre, men det lod til, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds i Dag havde sporet en saadan Alliance, og at det var under Forudsætning deraf, at han talte de beroligende Ord til os. Jeg vil til det ærede Medlem sige, at der eksisterer ingen Alliance mellem Højre og dets Ministre og Socialdemokratiet paa den anden Side, og at det ikke, som det ærede Medlem syntes at mene, er vor Opgave at støtte Ministeriet og forhindre Skattelovenes Gennemførelse. Alt dette have vi ikke noget at gøre med. Vi se ganske sundt paa dette Forslag, saaledes som det er. Højres Ministerium er fremkommet med dette Forslag, hvorom jeg første Gang, jeg havde Ordet, udtalte, at jeg er ingen absolut Tilhænger af den Form, hvori det er fremkommet, hvilken Form jeg adskillige Gange talte mod, og at det godt kunde vise sig, at den Maade, hvorpaa det er fremkommet, var uheldig, men at jeg glædede mig over, at det er fremkommet, fordi det vilde give et Skub til de Bestræbelser, vi i lang Tid have udfoldet for at skaffe de underordnede Jernbane- og andre Statsfunktionærer højere Lønninger. Det er den Maade, hvorpaa vi se paa dette Forslag. Hvad Højre agter eller ikke agter at bruge dette Forslag til i den forestaaende Valgkamp, er os ganske ligegyldigt; det faar at blive Højres Sag. Vi se saaledes paa dette Forslag, som vi have set paa ethvert Udslag af Bestræbelserne for at højne de underordnede Funktionærers Levevilkaar, vi gribe det og søge at bruge det til det Formaal, vi have sat os, for at skaffe bedre Kaar for disse mange Funktionærer. Dertil indskrænker den Alliance sig, som der tales om, og jeg tror, at det er sundt og godt at se saaledes paa Sagen. Jeg har Ret til at udtale, at jeg glæder mig over, at dette Forslag er kommet frem, thi jeg tvivler om, at der var blevet gjort noget for Jærnbanefunktionærerne, hvis dette Forslag ikke var kommet frem og ligesom havde drevet det høje Flertal her i Salen frem.

Mit Syn paa, hvorledes disse Forhold skulle ordnes, kan jeg godt udtale mig

nærmere som nu. Jeg ansaa det ikke for nødvendigt, idet jeg henviste til, at Forslaget skulde i Udvalg, og at saa kunde vi paatrykke det vort Syn og vor Form, men jeg kan godt med det samme sige, hvorledes jeg tænker mig, at hele denne Sag skal ordnes, idet jeg meget godt ser, at som Forslaget er stillet, er det ikke saa heldigt, som det kunde være, og at det kan være godt at undergive det en Forandring. Jeg tror ud fra den Betragtning, jeg gjorde gældende i mit første Foredrag, at Lønningerne for de underordnede Funktionærer i alle de forskellige Grene og Institutioner, som Staten raader over, ere for lave. I Forhold til som Levfoden og Lønningerne ere stegne i private Erhverv, blive vi nødte til paa dette Omraade at foretage en gennemgribende Forandring og ordne Lønningerne saaledes, at de komme i Samklang med de Lønninger, der gives af private Arbejdsgivere, og i Samklang med de Krav, der nu stilles til de enkelte Individuer, og som ere betydelig større end tilforn og vokse Aar for Aar. Det er disse Betragtninger i alt Fald jeg for min Part vil søge at føre igennem ved de Lønningsforslag, der foreligge for Banepersonalet, for Post- og Telegrafvæsenet, og dem, som vel en Gang ville komme fra Kommissionen — naar de komme ved man jo ikke. Det skulde glæde mig, om Kommissionen paa dette Omraade vilde vise saa megen Imødekommen, at vi i god Forstaaelse kunde komme ud over den Sag, men det kan ikke nytte noget, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Guldbrandsen) udtalte i sit første Foredrag, at lade Sagen gaa sin Gang, saaledes at vi kun ændre Loven af 1898, saa at den kommer til at gælde et Aar endnu, og saa lade de Folk ude omkring, som — jeg gentager det — lide Savn, stærke Afsavn, vedblive dermed. Om end dette Udtryk ikke smager det ærede Medlem, vil jeg sige, at der er adskillige af dem, som sulte, og det gaar ikke an at lade dem sulte endnu længere. Det gaar ikke an, at se saaledes paa det, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds, naar han siger, at Kravet skal holdes frisk, at det maa ikke tabe noget i Kraft ved en delvis Imødekommen, og derfor skal det vente et Aar endnu. Det kan ikke nytte at se saa koldt paa alle disse Mennesker, som lide, og derfor maa man, indtil man kommer til en endelig Ordning, gøre noget. Det er dette, som dette Forslag synes at have Ærinde til, om end maaske ikke paa den Maade, som kunde være den heldigste; men saa